

" Tôi mở những buổi hội thảo cho nhân viên với các chủ đề đại loại như " Khích động nhân viên đạt hiệu năng xuất bằng những phương tiện tâm thường nhưng hữu hiệu" " Mỗi ngày hai phút quán niệm để tập trung vào trọng tâm công việc " " tăng trưởng lợi nhuận bằng sự thành thật và đạo đức"...

" Một điều kiện khác được tôi đặt ra khi nhận chức vụ giám đốc điều hành là mỗi năm tôi sẽ nghỉ hai lần, một lần một tháng để nhập thất. Đây là chuyện mà nước Mỹ thời lập quốc đến bây giờ chưa bao giờ nghe thấy. Công nhân xứ này hàng năm chỉ được nghỉ hai tuần có lương. Tất cả nhân viên làm việc trong ngành vi tính tại phân xưởng của tôi đều được nghỉ hai lần một năm, mỗi lần độ 5 hay 6 tuần để nhập thất và tất cả đều được trả lương. Mục đích là để nhân viên phát triển óc sáng tạo. Sau khi nhập thất và tất cả đều được trả lương. Mục đích là để nhân viên phát triển óc sáng tạo. Sau khi nhập thất, họ trở lại làm việc bằng một nhãn quan mới, nhìn

công việc bằng một quan điểm hoàn toàn khác và kết quả là sức sáng tạo của họ tăng trưởng

ngoài sự mong đợi của chủ nhân. Và quý vị nên nhớ rằng trong kỹ thuật chế biến và sản xuất kim cương, một giải pháp hay một ý tưởng mới nếu thành công sẽ đem lại cho công ty hàng triệu mỹ kim lợi nhuận. Một thí dụ điển hình là nhân viên của tôi đã tìm ra cách cân kim cương chính xác đến 1/1000 carat. Áp dụng phát minh này, chúng tôi tiết kiệm được 1/100 thương vụ. Một phần trăm này trị giá hơn 1 triệu mỹ kim và số tiền này đủ để trang trải kinh phí phi sản xuất của phân xưởng khác (nhân viên của tôi được nghỉ có lương 4 lần nhiều hơn những phân xưởng khác) và tôi đáp: " Từ từ đã nào ! chúng ta đồng ý với nhau rồi kia mà ?"

" Người ta thường hỏi tôi rằng làm sao một tu sĩ lại có thể sống và làm việc trong một môi trường thuần túy vật chất và đầy cám dỗ như thế. Tôi trả lời rằng lý do khiến tôi hoạt động trong ngành kim cương không dính dáng gì đến tiền bạc cả, thuần túy là mơ ước tinh thần của tôi. Điều ngẫu nhiên là tôi được trả lương để thực hiện ước mơ của mình vì nếu không được trả lương tôi cũng vẫn làm kia mà! Nhưng tôi cũng phải nhận rằng ước mơ của mình đã may mắn được thực hiện một cách tốt đẹp và rất thành công. Tôi hoạt động trong ngành kim cương cũng vì một lý do khác tuy khiêm tốn hơn, đó là rất nhiều tăng sĩ cần được trợ giúp tài chánh. Riêng tu viện Sera ở Tibet có 8000 tu sĩ và chỉ hơn trăm người vượt thoát được đến Ấn Độ. Số còn lại lưu vong tản mạn trong rừng núi, sống trong những mái lều thô sơ với tất cả sự nghèo nàn

thiếu thốn.

" Nếu cứ chấp chặt vào những giới luật căn bản của Phật giáo, tôi nghĩ rằng sẽ không hợp với thời cơ. Trong 250 giới luật mà tôi phải tuân thủ khi thọ giới tỳ kheo, có một điều nói rằng tôi không được phép sở hữu tài sản gì trừ vài bộ quần áo. Nếu ai đó hiến tặng cho tôi một ít vải chẳng hạn thì trong 10 ngày tôi phải may thành áo để mặc. Nếu không, tôi phải đem ch người khác. Nhưng hạnh nguyện Bồ Tát của đại thừa Phật giáo thì tôi nghĩ rằng nếu ai đó cho tôi cả một kho vải thì tôi sẽ giữ đấy cho đến khi nào có dịp dùng vào những mục tiêu tốt đẹp. Có một sự khác biệt quan trọng giữa hai quan điểm trên đây. Nếu hàng ngàn tăng sĩ đang bị đói khổ thì chúng ta phải làm việc, phải làm việc để kiếm tiền.

" Hiện nay tôi đang bảo trợ cho khoảng 2000 tu sĩ. Tôi làm ra tiền nhưng tôi không giữ tiền. Tôi tặng luôn cả tiền lương giám đốc vào những tu viện và các trại ty nạn Tây Tạng, tôi chỉ giữ lại một ít để chi dùng. Cùng với sự góp sức của nhiều người khác, chúng tôi xây cất trường học, lập hệ thống cung cấp nước, cư xá đền chùa, thư viện kể cả một công ty biến chế kim cương. Chúng tôi dạy các sư, các ni, các tín hữu cách sử dụng máy vi tính trong 20 trại ty nạn. Tại các lớp điện toán này, chúng tôi chỉ cách cho các học viên ghi kinh điển vào các đĩa mềm và sau đó phát hành miễn phí. Cho đến nay, chúng tôi đã ấn tống được hơn 10.000 đĩa. Chúng tôi khuyến khích các trẻ em khuyết tật, người tàn phế... vào công tác này và trả họ một mỹ kim cho mỗi